

Üks hall karvane päästja

Väljas oli pime. Oli detsembrikuu algus ja vanalinnas tänavad ning uustraknad olid kaunistatud säravate jõuluehetega. Juba varajases pühade meeleolus inimesed otsisid oma lähedastele kingitusi. Ainult lund ei olnud veel ja kõik paistis tühjale sellele paljale ningem ja pimedam.

Hõrealisel kitsal tänaval kriiksatas noor mees ühes. Väga aeglaselt pikas mantlis mees, kohver käes. Tallikas habe ja udusuletatolised juuksed, külanõu peas, andsid märku tema kõrgest eest. Ettenähtavalt traatroonidega pillide tagant paistis niisid silmad.

Vanamees kõndis natuke aega mööda udukiel tänavaid, leidis hea koha ja istus ühele kivist trepikile. Siis võttis ta oma kohveri, avas selle ja võttis välja oma akordioni. Seda kõike tegi ta äärmise õrnusega, sest vana ja vöörakas pill oli ta ainus sõber. Tema naine oli nurnud juba mitu head aastat tagasi ja lapsi neil polnud. Ilis seal seljata - mees oli väga üksik.

Kui udukiel, jõulutuledest säravatel tänavatel kõlavad esimesed taktid, ei muutunud eriti midagi. Ainult aeg veenis. Õhul oli kummaline maitse. Täis piparkoogi lõhna, sootust, igatsust ja veel midagi mõrkjat.

Akordioni mäng oli vanamehe ainus töö. Ega see ei toonud bittide rinda, aga talle polnud ju palju vaja ka. Inimestele ei läinud peale vanamehe kurblikud veenid ja ainult vahet harva

paatsatas akordionikollesse mõni münt.

Kõht korises ja vanamees tundis, et tema kindine tagumik külmub järjest rohkem trepi külge kiuni.

Ta tõusis püsti, uusis akordionikasti ristu. Siige vähe, nager alati. Pakkunud oma ajaol kokku, meenus ta lähimane kollektusse. Ta sai endale lubada ühe tami kakao. Väga hea.

Sooja kontidesse soanud, kakao maitse ikka veel keelel, väks vana mees edasi. - õhtuse akordioni mängu jaoks uut kelta otst.

Rahulikult mõtiskledes kõndis mees, kuini kuulis häirivat lärmi. Ta seisatas ja jäi vaatama.

Vorstipoe akendel seisid rannarid ningid, täidlast sardillid ja vaagnatäis läikivaid viinereid. Poe uks läks kullukese tirina saatel lahti ja välja tuli nuur, punase näoga mees, lihunikupõlled veel värskeid cereplekid. ♪

Ta hoidis käes mingit ebamaarast pundart.

„Kui sa veel nia oma närvise kõetrimina topid, lähud ise vorsti ristu!“ kaikus tanaaval lihuniku näme hää.

Pundar lennutati märgale, kuiselt tanaaval ja uks sulgus valju prämakaga.

Vanamees vaatas ikka veel.

Pundar rullus lahti ja nähtaval teelid värisuvad jalad, roostetavaline raba ja kõhetu kaminõgu. Loom manas näole kõrgi ilme ja hakkas ennast loolikalt pesema. Kuid miski häiris teda... see kõhe vanamees teisel pool teed, kes teda jälgis.

Kas valtis oma nuude kollase silmadega vanamehele otsa. Oma teis minutid nad lihtsalt põrnitserid üksteist.

Midagi tuttavlikku oli neis kahe. Mõlemad vaatavad
üksteist ja nägid teineteises iseenast.

Kas ja mees. Kui sarnased nad olid.

Nanames kõndis karni juurde.

"Ma arvan, et mul veel on nii palju raha, et ma
saaks ~~see~~ veerand eestijuppi osta. Ootad sa mind?"

Kas ainult põrnitses. Tema ilmet peeti hääming,
vastikus ja uudishimu.

Kui mees poest tagasi tuli, polnud karni kusagil.
Kui seal ikka...

Nanames otsis uue trepi, keelud istuda ja
hakkas sööma.

Kõhus ~~st~~ argile "kuurnän".

See ta näis, Värske hall karvapundar. Silmad
kaltlustest ja lootusest punnil.

Kui sai alguse nende kahe sõprus.

Kõuts oli tänavakamile kohalt eelajakejuunenud
iselaenu ja maailmavaatega. Nad hoolisid teine-
teist ja õpetasid teineteist.

Repertuaari ilmusid näännaamad jäule laulud ja
karn eksas muuepäraselt nooremad kuulajas konda
meelitada ja võluda.

Ilhel pärast lõunal, kui mõlemad olid juba
tublisti tööd teinud, istus mees kohvikus, näi
oma lõunat ja poetas palukeri ka oma kohvise.

Järsku jäi mees mõttele. Ta kummardus
kohveri kohale ja soovitas: "Tead, mina ei päätnud
sind... hoopis mina oled minu päätnud."

Kohverist oli kuulda valju naurumist, kui
järgmine eesioorsti tükk sinna kukkus.